

סערה בכוס קולה

בחדר האוכל של ישיבת חכמנוביץ נגמרו הסלטים ונשארו רק הלחמניות היבשות, זו הייתה העת המדויקת בה התחיל נתנאל דציבל מוועד תשיעי לשיר בקול גדול "ידיד נפש", כחמשה בחורים מוועד חמישי הצטרפו אליו בעצלנות בולטת.

השירה הרופפת הופסקה באחת כאשר נכנס לחדר האוכל המשגיח הרב אינסוף שליט"א, כולם נעמדו באחת, והמשגיח צעד באיטיות לעבר הסטנדר הגבוה שבמרכז חדר האוכל, מהנהן בפנים חתומות והרכנת ראש לעבר הבחורים שנקרו בדרכו.

"שמעתי בשם הסבא מקלם", זעק המשגיח בקול צרוד ונרגש, בעודו דופק על הסטנדר שלשה דפיקות חלשות, לסמן שחפץ הוא בשקט, "שבעת מלחמה, יש משמעות לכל תוספת בלימוד. וזה הפשט בפסוק..." ככל שהתארכה הדרשה, עלו וגברו הלחישות מאחור, וניסיונות ההשתקה הנואשים של הששש המפורסם, ואפילו גערות הנווה הקולניות, לא עמדו בשאון הקול שהלך וגבר. או אז הפסיק המשגיח באחת את דרשתו, עטה פרצוף מתפלא, הניע את ידו כאומר "מה קורה כאן", וסיים במנגינת "נוווו" עולה ויורדת, שהשתיקה לזמן מה את הציבור המותש.

שעתיים עברו, שלושים כוכבים של מוצאי שבת נצצו בגאון בשמים. מנין אסור ועברייני התנהל בחטף בחדרים, ובחדר האוכל רחשו דיונים שקטים, בעוד המשגיח עומד בגבורה בלחצים, ומוסר את דרשתו האינסופית.

דיון צעקני במיוחד התרחש דווקא במרכז חדר האוכל, ושני בחורים מבוגרים ניסו להשתיק את הניצים שהפריעו מאוד לדרשה. "ישראל מנצחת במלחמה", דפק ביבסטוני דפיקה חזקה ומשמעותית על השולחן, אך ספקנוביץ לא נרתע. "ומה עם פורדו, מה", טען בעוז. "בדרך כזו או אחרת", ענה ביבסטוני שהקשיב לנאום המלא של נתנאל בימיני, בו נאמרו מילים אלו בצורה מפורשת.

דמדומי דרשה הורגשו באוויר, ובפתע פתאום ללא כל הכנה מוקדמת התיישב המשגיח על כסאו. נתנאל דציבל לא השתהה, ומיד החל לשיר בקול גדול "שיר המעלות", וביבסטוני וספקנוביץ התרוממו ממקומותיהם ללא הכרעה של ממש בוויכוח המסעיר.

"לכל שבת יש מוצאי שבת", לחש ביבסטוני לספקנוביץ, "ואז פתאום אתה שומע שתקפו את המתקן בפורדו ושחמינאי מת בכלל", ספקנוביץ צחק בקול, ושני בחורים צעירים באו לבדוק מה הבדיחה.

לאחר סדר הלימוד, צעד ביבסטוני בעצלתיים לעבר חדר האוכל, התיישב מתחת למזגן, והניח את רגליו על הכיסא שמולו, בעודו נותן לרוח הקרירה לנפנף מעט את שערותיו. השעון הגדול בחדר האוכל הורה על חצות לילה של מוצאי שבת.

בעוד ביבסטוני מוציא את חפיסת הסיגריות מכיסו, נתלש בבת אחת הכיסא שמולו, רגליו נחבטו בעוצמה ברצפה. אך ספקנוביץ הנרגש לא שם ליבו לזוטות שכאלו, אלא התיישב מיד על הכיסא, דפק בעוצמה על השולחן והכריז "לא מנצחים!!!" בעודו מוכן לקרב גדול ומשמעותי.

"מנצחים", תיקן אותו ביבסטוני בקול שקט והחלטי, בעודו מרגיש זרימת אנדרלין חזקה צועדת לעבר מוחו, ורעננות חדשה כובשת את כל כולו. "איך מנצחים איך", גיחך ספקנוביץ בקול. "יש חופש אווירי" אמר ביבסטוני, "אז מה", "מה אז מה" התרתח ביבסטוני "פיצצנו טילים, הורדנו איומים, חיסלנו בכירים, מה אז מה" שאג. אך להפתעתו ולגודל זעמו, ספקנוביץ נשאר שליו. "לפוצץ בניינים ולהרוג אנשים כל אחד יכול", אמר ספקנוביץ כאילו הפציצו איזה בנין במסגרת תוכנית פיניו בינוי של מועצת שיפור העיר של טהרן, "אבל, אבל", מתח ספקנוביץ את ביבסטוני, ומצחו של ביבסטוני התקרב לעבר ספקנוביץ עד שנתקע באפו, "את המתקן בפורדו, של תכנית הגרעין שבשבילה תקפנו, את זה, את זה, ישראל לא יכולה לפוצץ, וגם לא לנצח, רק לזרוק טילים על כל מיני מדענים זקנים".

"טראמפ יתערב ויפוצץ", הודיע ביבסטוני בחגיגות. "לא", "מה חסר לו בחיים", צחק ספקנוביץ, "הוא יתקוף בפורדו", שאג ביבסטוני בייאוש, "ועכשיו הוא רוצה לחשוב שבועיים, חחח", צחק ספקנוביץ ושלף את חפיסת הסיגריות מכיסו, הוציא סיגריה וקירב את המצית לעבר פיו. גם ביבסטוני נזכר בסיגריה שתכנן לעשן, בבת אחת צד את עיני שניהם האוצר שעל השולחן.

בקבוק קוקה קולה קטן עמד על השולחן, קורץ בעיניו לשני המתווכחים המותשים, המזגן שנשף עליו בחוזקה גרם לאדי קור להצטבר על בקבוק הפלסטיק, ולשוות לבקבוק הקולה מראה מפתה במיוחד. בוודאי לאחר וויכוח קשה מעייף וקולני, ובתיאום מלא עם הסיגריה שעומדת להידלק.

"אני הגעתי ראשון, לכן מגיע לי הקולה", טען ביבסטוני, "אני ראיתי ראשון" ענה ספקנוביץ לעומתו, והרים את ידו לעבר בקבוק הקולה למושכו לכיוונו, בדרך כזו או אחרת.

משום מקום צץ נתנאל דציבל לעבר הניצים, "מה הבעיה", טען בקולו העבה והמפחיד, "אם ביבסטוני צודק, הוא יקבל את הקולה, ואם ספקנוביץ צודק, הוא יזכה בכוס הנחשקת", אמר - והלך. "מצויין", אמר ביבסטוני בקול, "הרי טראמפ יתקוף בפורדו", והחל מיד למזוג את כוס הקולה. "היי עצור", התעצבן ספקנוביץ, "נחכה כאן שבועיים עד שתבין שטראמפ לא תוקף שם?" "לא", הודיע ביבסטוני, "הוא תוקף שם הלילה". אך ספקנוביץ הושיט ידו לעבר הכוס הקרה והודיע, "אני לא מוכן לחכות פה כל הלילה". ביבסטוני התבונן היטב בכוס הנחשקת. "אם תוך שעתיים הוא לא תוקף, הקולה שלך", אמר.

הכוס עמדה במרכז השולחן, מסביב השולחן עמדו כעשרים בחורים. "יתקוף", צעק ביבסטוני. "לא יתקוף" גיחך ספקנוביץ. לאט לאט התפזרו הבחורים והלכו לישון, רק שני הניצים המשיכו להתווכח, בעודם מסתכלים מדי מספר דקות לעבר השעון הגדול. בסופו של דבר עייפותם גברה והם נרדמו על השולחן, כוס הקולה עמדה וחיכתה בסבלנות.

בשעת לפנות בוקר מוקדמת של יום ראשון התעוררו ביבסטוני וספקנוביץ לקול צלצול מפחיד וצורמני שבקע מהטלפונים שבכיסם. ביבסטוני המבולבל לא היסס, דפק על השולחן בחוזקה וצעק "מנצחים!!! השולחן רעד, כוס הקולה נפלה והרטיבה את ביבסטוני וספקנוביץ ההמומים.